

Jerusalema. Se sahorjenošću wšchitke wutrobny temu napšheczo pukotaju, kiž ma czopku wutrobu sa człowjekow. Někotre dny posdžišcho ta šama czrjoda psched Pilatowym domom na s czernjemi kónowaneho: „Kšchizuj, kšchizuj jeho!“ woła. Gud bješ czuczimoscze žada njewinowateho krej.

Tam czuczimwa wutroba — tu hłowa se symnej, licžazej myšlu, nejstej to dvě mozy, kiž hišcže dženska wo duschu kóždeho człowjeka wojujetej? Bě to druhdy potajne, druhdy sjawne wojowanje, kotrež hłowa a wutroba mješ šobu mješeschtej. Haj, wutroba naš hižo k něczemu czehnjesche, dha šapocža hłowa licžič a myšlicž. S žyłym šwojim pschemyšlowanjom k ničemu njepschińdžechmy. Druhi krocž bychmy šebi wěž jara mudrije wumyšlili, wscho šo pěkujje jene k druhemu hodžesche, dha šo šašo wutroba šnapshecžiwu a s pschedewšacža ničžo njebu.

Tež tam hinaš njeje, hdžež šo wo našču wěru jedna. Wutroba chže pschezo do přědla. Sahorjeni ša wyšoke a šwjate džeržimy šo Jesušowych šłowow a pschikasnjom. Pod Božej wótznej ruku czujemy šo šthowani — dha naš hłowa pocžina mylicž, se symnej a prostej myšlu chže wotwažič, kelko je tale požohnowaza ruka druhim, kelko nam dała. Myšlena je džěczaza dowěra k Bohu, myšleny měr wutrobny. Šchtó šměruje štajne wojowanje mješ hłowu a mješ wutrobu?

Štawišna wo Jesušowym žakbowanju něšchtu wo tymle wojowanju powjeda, jeno šo je pschi nim wjazny wošobow wobdžělenych.

Wutrobu šastupuje, kaž to tež byčž dyrbi, žónšta, šarěčnik rošoma je Judasch; nad woběmaj paš šteji Jesuš jako šudnik w jednanju.

I.

Luby mištr je w Bethaniji šastupił do tamneho s nim s pshecželeneho domu, kotryž je nam wšchěm šnaty. Ššotromaj Marji a Marcže a Lazarej, jeju bratrej, je to wošebita radošč, šo móža lubeho pshecžela w šwojim